

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України в Донецькій та Луганській областях
2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)

Слідчий відділ

вул. Архітектора Нільсена, 33, м. Маріуполь, Донецької області, 87515, тел. (0629) 52-53-94
www.ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 20001504

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Дніпро

11 листопада 2025 року

Старший слідчий в ОВС СВ 2 управління (з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області) ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях підполковник юстиції Деркач Тарас Анатолійович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22024050000003496, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань 11.11.2024 за ч. 5 ст. 111¹ КК України, відповідно до ст. ст. 36, 42, 276, 277, 278 КПК України, –

ПОВІДОМИВ:

Михайленку Сергію Івановичу, 19.05.1976 року народження, уродженцю с. Валер'янівки Волноваського р-ну Донецької обл., громадянину України, раніше не судимому, зареєстроване місце проживання: Донецька обл., Волноваський р-н, с. Валер'янівка, вул. Пенежка, буд. 23, особу якого документовано паспортом громадянина України № 004310539, виданим 09.12.1019 Волноваським відділом ГУ ДМС у Донецькій області

про те, що він підозрюється у добровільному зайнятті громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111¹ КК України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що 24.10.1945 набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26.06.1945, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24.08.1991 – Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24.12.1991 змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн-засновниць, а

в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь - якої держави, так і будь - яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, установлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь – якій формі або з будь – якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14.12.1974 № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь - яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;
- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;
- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;
- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної

сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь - якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18.10.1907), яка вступила в дію 26.01.1910, яку 07.03.1955 визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24.08.1991 Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

У Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994 Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31.05.1997 відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14.01.1998 ШЗ/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 02.03.1999 № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2 - 3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України,

підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28.01.2003 (ратифікований Російською Федерацією 22.04.2004), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1 - 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно із статтею 5 Конституції України носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132 - 134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і

внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії Російської Федерації на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підривної діяльності проти України. Її результатом стала в 2014 році анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно - політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення Російською Федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів ЗС Російської Федерації на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27.02.2014 широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 01.03.2014 № 48-СФ за результатами звернення Президента Російської Федерації, нібито виходячи з інтересів безпеки життя громадян Російської Федерації, особового складу військового контингенту ЗС Російської Федерації, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту Російської Федерації на використання ЗС Російської Федерації на території України.

Надалі, продовжуючи підривну діяльність проти України, Російська Федерація утворила на тимчасово окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади Російської Федерації, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади Російської Федерації та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15.04.2014 прийнято Закон України № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС Російської Федерації на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку Російської Федерації.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27.03.2014 № 68/262 «референдум», проведений в АР Крим 16.03.2014, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії Російської Федерації стало прийняття Верховною

Радою України 21.04.2015 постанови № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку Російської Федерації на території АР Крим 20.02.2014, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19.12.2016 № 71/205 та від 19.12.2017 № 72/190 «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17.12.2018, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22.12.2018 послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку Російської Федерації внаслідок військової агресії частини території України – АР Крим – підтверджено невизнання анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України Російської Федерації та світовою спільнотою, 21.02.2022 Російською Федерацією визнано «Донецьку Народну Республіку» та «Луганську Народну Республіку» незалежними державами.

22.02.2022 Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних сил Російської Федерації за межами Російської Федерації, яке було задоволено.

24.02.2022 о 05 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому Збройними силами Російської Федерації, які діяли за наказом керівництва Російської Федерації і ЗС Російської Федерації, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по цивільному населенню, також військовими формуваннями Російської Федерації здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

24.02.2022 Указом Президента України № 64/2022, затвердженого Законом України № 2102-ІХ від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України, який у подальшому неодноразово продовжувався та діє по теперішній час.

Внаслідок розв'язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24.02.2022 збройними формуваннями Російської Федерації тимчасово окуповано частини території Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Сумської, Харківської, Херсонської областей.

Відповідно до п.п. 6, 7 ч. 1 ст. 1¹ Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» окупаційна адміністрація Російської Федерації - сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які

узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія – це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Згідно з ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

У результаті ведення агресивної війни з боку Російської Федерації проти України з 10.03.2022 згідно з розділом II Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією територій України, затвердженого Наказом Міністерства розвитку громад та територій України № 376 від 28.02.2025, збройними формуваннями РФ з 10.03.2022 окуповано Волноваський район Донецької області, у тому числі і населений пункт Волноваха.

З метою забезпечення роботи окупаційних органів влади у районних центрах та містах на території Донецької області, де органи влади України тимчасово не здійснюють своїх повноважень, керівниками «Донецької Народної Республіки» за вказівки невстановлених представників Російської Федерації створено не передбачені законодавством України державні адміністрації. З метою надання вигляду законності їх діяльності органами влади «Донецької Народної Республіки» прийнято ряд документів із ознаками нормативності, проте які є нікчемними відповідно до законодавства України, зокрема:

- Конституцію «Донецької Народної Республіки» від 14.05.2014, у ст. 54 якої вказано, що адміністративно - територіальними одиницями «Донецької Народної Республіки» є райони та міста республіканського значення;

- Закон «Народної Ради Донецької Народної Республіки» «Про місцеве самоврядування Донецької Народної Республіки», у ст. 1 Закону «Народної Ради Донецької Народної Республіки» «Про місцеве самоврядування в Донецькій Народній Республіці» місцеве самоврядування в «Донецькій Народній Республіці» – форма здійснення народом своєї влади, що забезпечує в межах, встановлених Конституцією Російської Федерації, федеральними законами, а у випадках, встановлених федеральними законами, - законами «Донецької Народної Республіки», самостійне та під свою відповідальність рішення населення безпосередньо та (або) через органи місцевого

самоврядування питань місцевого значення, виходячи з інтересів населення з урахуванням історичних та інших місцевих традицій.

Згідно з ст. 3 вищезазначеного закону правову основу місцевого самоврядування в «Донецькій Народній Республіці» складають Конституція Російської Федерації, міжнародні договори Російської Федерації, федеральні конституційні закони, Федеральний закон від 06.10.2003 № 131-ФЗ «Про загальні принципи організації місцевого самоврядування в Російській Федерації», інші федеральні закони та інші нормативні правові акти Російської Федерації, Конституція «Донецької Народної Республіки», цей Закон, інші закони та інші нормативні правові акти «Донецької Народної Республіки», статuti муніципальних утворень, рішення, прийняті на місцевих референдумах та сходах громадян, та інші муніципальні правові акти.

Також встановлено, що на тимчасово окупованій території Донецької області представниками «Донецької Народної Республіки», підконтрольними державі-агресору – Російській Федерації, організовано та забезпечено діяльність незаконних органів влади. Зокрема, відповідно до наказу «Голови «Донецької народної республіки» від 09.06.2022 № 277 «Про адміністрацію Волноваського району» на тимчасово окупованій території Волноваського району Донецької області утворено незаконний орган влади – «Адміністрацію Волноваського району Донецької Народної Республіки».

Окрім того, встановлено, що на тимчасово окупованій території Донецької області представниками «Донецької Народної Республіки», підконтрольними державі-агресору – Російській Федерації, організовано та забезпечено діяльність незаконних органів влади, зокрема 31.03.2023 прийнято закон «Про утворення на території Донецької Народної Республіки міських округів та муніципальних округів, встановлення їх кордонів», з реєстраційним номером 438-ІНС, згідно з яким Волноваський район включено до переліку муніципальних округів, утворених на території «Донецької Народної Республіки» – «Волноваський муніципальний округ». В подальшому, 21.11.2023 на території «Волноваського муніципального округу» створено незаконний орган влади – «Адміністрацію Волноваського муніципального округу Донецької Народної Республіки».

У громадянина України Михайленка Сергія Івановича, 19.05.1976 року народження, обізнаного про факт ведення Російською Федерацією агресивної війни проти України з мотивів непогодження з політикою діючої влади в Україні та підтримки входження тимчасово окупованих територій України до складу вказаної держави, невизнання Російською Федерацією поширення державного суверенітету України на тимчасово окуповані її території, виник умисел на співпрацю з представниками держави-агресора.

Під час окупації території Волноваського району Донецької області державою-агресором, але не пізніше ніж 21.11.2023 громадянин України Михайленко С.І., перебуваючи на тимчасово окупованій території у м. Волноваха Донецької області, діючи умисно, з метою зайняття керівної посади в незаконному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території, добровільно зайняв посаду «начальника управління економіки та

торгівлі» в незаконному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території – «Адміністрації Волноваського муніципального округу Донецької Народної Республіки».

Зазначений підрозділ незаконного органу влади, створеного на тимчасово окупованій території – «Адміністрація Волноваського муніципального округу Донецької Народної Республіки» здійснює свою діяльність за адресою: Донецька обл., Волноваський р-н, вул. Героїв 51 Омбр, буд. 1.

На Михайленка С.І. на посаді «начальника управління економіки та торгівлі» в незаконному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території – «Адміністрації Волноваського муніципального округу Донецької Народної Республіки» покладено виконання наступних організаційно-розпорядчих функцій:

- здійснювати аналіз соціально-економічної ситуації в районі;
- готувати щоквартальні, річні інформаційні матеріали про соціально-економічний стан округу;
- проводити моніторинг соціально-економічного стану району за квартал, півріччя, дев'ять місяців, рік;
- розробляти пріоритетні напрямки (концепції), стратегічних планів соціально-економічного розвитку Волноваського муніципального округу на середньострокову та довгострокову перспективу;
- організовувати та координувати розробку проектів програм соціально-економічного розвитку району на середньострокову та довгострокову перспективу, планів соціально-економічного розвитку району на короткострокову, середньострокову та довгострокову перспективу;
- формувати середньострокову та довгострокову програми соціально-економічного розвитку, прогнози соціально-економічного розвитку на черговий фінансовий рік і на середньострокову та довгострокову перспективу, визначати вихідні параметри та умови для розробки середньострокової та довгострокової програми соціально-економічного розвитку й прогнозів Волноваського муніципального округу;
- здійснювати моніторинг та аналіз ефективності реалізації програми соціально-економічного розвитку на середньострокову та довгострокову перспективу; проводити підготовку пропозицій з уточнення поточних і перспективних планів; корегувати програми соціально-економічного розвитку Волноваського муніципального округу на середньострокову та довгострокову перспективу після її прийняття;
- здійснювати організацію та координацію розробки та формування прогнозу соціально-економічного розвитку Волноваського муніципального округу на черговий фінансовий рік, середньостроковий та довгостроковий періоди, визначати вихідні параметри та умови;
- готувати пропозиції за основними показниками прогнозу соціально-економічного розвитку та визначеним підсумкам соціально-економічного стану Волноваського муніципального округу в поточному періоді для розробки проекту бюджету на черговий фінансовий період;

- проводити роботу з узгодження цін і тарифів для муніципальних підприємств і установ;
- проводити перевірку суб'єктів господарювання в межах здійснення муніципального екологічного контролю й муніципального контролю у сфері торгової діяльності на території Волноваського муніципального округу;
- розробляти програми підтримки малого та середнього підприємництва на території Волноваського муніципального округу;
- надавати консультаційну допомогу суб'єктам господарської діяльності з питань організації торгівлі, громадського харчування, побутового обслуговування та інших об'єктів споживчого ринку;
- сприяти подоланню адміністративних бар'єрів і забезпеченню реалізації прав та виконання обов'язків суб'єктами споживчого ринку;
- погоджувати та вносити пропозиції зі встановлення для суб'єктів підприємницької діяльності податкових та інших пільг, а також з використання коштів місцевого бюджету для підтримки підприємництва на території Волноваського муніципального округу;
- вести реєстр об'єктів торгівлі, громадського харчування служб побуту та інших об'єктів підприємницької діяльності та здійснення постійного контролю його зміни;
- отримувати інформаційно-статистичні матеріали від державних органів статистики, необхідних для інформаційного забезпечення структурних підрозділів Волноваського муніципального округу, розробки й аналізу реалізації програм соціально-економічного розвитку району, моніторингу соціально-економічного розвитку Волноваського муніципального округу;
- готувати проекти нормативно-правових актів адміністрації Волноваського муніципального округу в межах компетенції відділу;
- проводити оцінку регулюючого впливу проектів нормативних актів, що регулюють відносити суб'єктів підприємницької діяльності, а також що впливають на економічні показники розвитку Волноваського муніципального округу, оцінку впливу відповідних рішень на економічні показники та їх наслідки для суб'єктів підприємницької діяльності;
- формувати та вести реєстр укладених контрактів на закупівлю продукції для муніципальних потреб;
- організовувати наради з питань, що входять до компетенції відділу, із залученням керівників і спеціалістів структурних підрозділів адміністрації Волноваського муніципального округу, а також керівників провідних підприємств і організацій району та представників малого та середнього бізнесу;
- взаємодіяти з засобами масової інформації, громадськими та комерційними організаціями, а також фізичними особами;
- представляти голові адміністрації Волноваського муніципального округу пропозиції щодо призначення, звільнення з посади, притягнення до дисциплінарної відповідальності та заохочення працівників управління;

Таким чином, громадянин України Михайленко С.І., перебуваючи на посаді «начальника управління економіки та торгівлі» в незаконному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території – «Адміністрації Волноваського муніципального округу Донецької Народної Республіки» виконує організаційно-розпорядчі функції.

Враховуючи викладене, Михайленко С.І. обґрунтовано підозрюється у колабораційній діяльності, тобто у добровільному зайнятті громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111¹ КК України.

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу 2 управління
(з дислокацією у м. Маріуполь Донецької області)
ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях
підполковник юстиції

 — Тарас ДЕРКАЧ

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор відділу нагляду за додержанням
Законів регіональним органом безпеки
Донецької обласної прокуратури
11.11.2025

Ігор ГОРЛАЧ